

**ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ**  
**П'ята секція**

**2614** **Справа «Дульський проти України»**  
**(Заява № 61679/00)**

**РІШЕННЯ**

Страсбург  
1 червня 2006 року

*Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.*

**У справі «Дульський проти України»**

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (Mr P. Lorenzen), *Голова*,  
пані С. Ботучарова (Mrs S. Botoucharova),  
п. К. Юнгвірт (Mr K. Jungwiert),  
п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),  
пані М. Цаца-Ніколовська (Mrs M. Tsatsa-Nikolovska),  
п. Р. Маруст (Mr R. Maruste),  
пані Р. Єгер (Mrs. R. Jaeger), *судді*,

та пані К. Вестердік (Ms C. Westerdiek), *Секретар секції*,

після обговорення за зачиненими дверима 9 травня 2006 року, виносить таке рішення, яке було прийняте цього дня:

**ПРОЦЕДУРА**

1. Справа порушена за заявою (№ 61679/00) проти України, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Іваном Івановичем Дульським (далі — заявник) 29 грудня 1999 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) представляла його Уповноважений — пані Валерія Лутковська.

3. 15 січня 2002 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Відповідно до п. 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглянути питання щодо прийнятності та суті заяви разом.

4. 1 квітня 2006 року заяву було направлено до нещодавно створеної п'ятої секції (п. 5 правила 25 і п. 1 правила 52).

**ФАКТИ**

**ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

5. Заявник народився у 1926 році і мешкає у м. Ялті. Заявник страждає на хвороби, результатом яких є найвищий ступінь недієздатності, серед яких артеріальна гіпертензія, склероз церебральних судин та циркуляторна енцефалопатія. У 1988 році державні органи надали заявникові спеціально обладнаний автомобіль для того, щоб полегшити його пересування.

**А. Початок справи**

6. 9 червня 1997 року автомобіль заявника було ушкоджено в результаті дорожньо-транспортної пригоди за участю автомобіля, яким керувала пані Ф.

7. Того ж дня офіцер ДАІ склав протокол, зазначивши, що заявник є винним у вчиненні дорожньо-транспортної пригоди, і порушив адміністративне провадження проти нього. 19 червня 1997 року заступник начальника відділу міліції м. Ялти закрити провадження за відсутністю вини.

8. 12 липня 1997 року той самий офіцер ДАІ визнав, що пані Ф. є винною у вчиненні дорожньо-транспортної пригоди, й призначив їй штраф у розмірі 40,00 грн.

9. 26 серпня 1997 року Ялтинський міський суд скасував протокол від 12 липня 1997 року і зобов'язав міліцію провести подальше розслідування справи. Він зауважив, що міліція при прийнятті рішення керувалась висновками, що були зроблені людиною, компетентність якої давати офіційну експертну оцінку не була перевірена.

10. 25 вересня 1997 року міліція підготувала інший протокол, в якому повторювала свої висновки, зроблені 12 липня 1997 року. Міліція, однак, не могла порушити адміністративне провадження проти пані Ф. у зв'язку зі спливом строків давності.

**Б. Перший етап провадження**

11. В липні 1997 року заявник звернувся до Ялтинського міського суду (далі — Ялтинський суд) з позовом до пані Ф., вимагаючи компенсації. Заявник стверджував, що йому було завдано матеріальної та нематеріальної шкоди в результаті дорожньо-транспортної пригоди. Відповідно до тверджень заявника його автомобіль став непридатним для користування і його було знято з реєстрації.

12. 22 серпня та 5 вересня 1997 року справу було відкладено до отримання результатів розгляду адміністративної справи пані Ф., яку було порушено у результаті дорожньо-транспортної пригоди.

13. 11 вересня 1997 року заявник оскаржив це процесуальне рішення від 5 вересня 1997 року до Верховного Суду Автономної Республіки Крим (далі — АРК).

14. 6 жовтня 1997 року Верховний Суд АРК відхилив скаргу заявника.

15. У листопаді 1997 року Ялтинський суд відхилив клопотання відповідача щодо проведення експертизи дорожньо-транспортної пригоди.

16. 3 грудня 1997 року заявник доповнив свої попередні вимоги.

17. 5 грудня 1997 року суд вирішив справу на користь заявника і зобов'язав пані Ф. сплатити йому компенсацію в розмірі 1641 грн.

18. 19 січня 1998 року Верховний Суд АРК відклав розгляд касаційної скарги відповідача у зв'язку з тим, що заявник не з'явився на слухання справи.
19. 9 лютого 1998 року Верховний Суд АРК скасував рішення суду першої інстанції і направив справу на новий розгляд.
- <sup>1</sup> Приблизно 7,00 ЄВРО.
- <sup>2</sup> Приблизно 266,00 ЄВРО.
20. 17 квітня 1998 року Ялтинський суд призначив експертизу дорожньо-транспортної пригоди за рахунок відповідача та відклав розгляд справи.
21. 29 вересня 1998 року Ялтинський суд отримав висновок експертизи.
22. 16 жовтня 1998 року суд відклав слухання у справі у зв'язку із хворобою заявника.
23. 4 листопада 1998 року заявник подав клопотання до суду про відвід судді, який розглядав справу.
24. 5 листопада 1998 року справу було передано на розгляд іншому судді того ж суду.
25. 1 грудня 1998 року слухання у справі було відкладено за клопотанням заявника.
26. 2 грудня 1998 року суд розглянув конкретні обставини справи та відклав слухання до 10 грудня 1998 року.
27. 10 грудня 1998 року суд переніс слухання на 12 січня 1999 року для того, щоб відповідач мав можливість ознайомитись з матеріалами справи.
28. 10 грудня 1998 року заявник подав клопотання про відвід судді, який розглядав справу.
29. 12 січня 1999 року суд відхилив скаргу заявника стосовно відводу судді.
30. Того самого дня він частково задовольнив позовні вимоги заявника та зобов'язав пані Ф. сплатити йому 620,50 грн за завдану йому моральну шкоду. Суд вирішив, спираючись на висновки експертизи, що сторони рівною мірою відповідальні за дорожньо-транспортну пригоду.
31. 15 січня 1999 року заявник звернувся до суду з клопотанням відкласти розгляд справи у зв'язку з його хворобою.
32. 15 березня 1999 року Верховний Суд АРК скасував рішення Ялтинського суду і направив справу на новий розгляд.
33. 19 серпня 1999 року слухання у Ялтинському суді відкладено у зв'язку з хворобою судді.
34. 13 вересня 1999 року голова Ялтинського суду передав справу іншому судді.
35. 19 жовтня 1999 року пані Ф. подала зустрічний позов, вимагаючи компенсації. Пані Ф. стверджувала, що вона зазнала моральної травми в результаті дорожньо-транспортної пригоди і вимушена пройти курс лікування в психіатричній клініці. Далі вона стверджувала, що заявник навмисно повідомив третій особі інформацію про її хворобу, про яку він дізнався під час розгляду справи.
36. 25 жовтня 1999 року заявник вдруге змінив свої вимоги. Він просив більшої суми відшкодування.
37. 10 грудня 1999 року виконуючий обов'язки заступника Голови Верховного Суду АРК передав справу до Алуштинського міського суду (далі — Алуштинський суд).
38. 3 лютого 2000 року Алуштинський суд призначив іншу експертизу дорожньо-транспортної пригоди за рахунок заявника і зупинив провадження у справі.
39. 27 березня 2000 року Верховний Суд АРК відмовив у задоволенні касаційної скарги заявника на ухвалу суду від 3 лютого 2000 року.
40. 14 червня 2000 року Верховний Суд АРК повідомив заявника, що клопотання про перегляд ухвали від 3 лютого 2000 року в порядку нагляду було відхилено.
41. 26 червня 2000 року Алуштинський суд надіслав матеріали справи на експертизу, яку не було проведено, оскільки заявник не мав можливості заплатити за неї.
42. 16 січня 2001 року справу було повернуто до Алуштинського суду.
43. 6 лютого 2001 року суд відклав слухання справи у зв'язку з тим, що заявник не з'явився.
44. 22 лютого 2001 року Алуштинський суд залишив справу без розгляду у зв'язку з неявкою сторін у судові засідання.
45. 9 квітня 2001 року Верховний Суд АРК скасував рішення Алуштинського суду від 22 лютого 2001 року та передав справу на новий розгляд. Він звернув увагу на відсутність документально підтверджених доказів у матеріалах справи, які б свідчили, що заявника дійсно викликали на слухання у справі 22 лютого 2001 року.
46. Слухання, призначені на 6 серпня та 1 жовтня 2001 року, були відкладені у зв'язку з клопотанням заявника, в якому він вимагав участі пана Ф., чоловіка відповідача, як співвідповідача у справі та заперечував проти проведення слухань за відсутності останнього.
- <sup>1</sup> Приблизно 100 ЄВРО.
47. 15 жовтня 2001 року суд розглянув обставини справи та переніс слухання до отримання додаткових документів.
48. 12 листопада 2001 року суд, беручи до уваги клопотання відповідачів, проти якого заперечував заявник, призначив проведення судово-медичної експертизи психічного стану пані Ф. та зупинив розгляд справи.
49. 5 лютого 2002 року експертизу було проведено.
50. 25 лютого 2002 року суд переніс розгляд справи у зв'язку з тим, що відповідачі не з'явились.
51. 12 березня 2002 року суд розглянув обставини справи.
52. 14 березня 2002 року суд виніс рішення, яким він відхилив позов заявника та зустрічний позов відповідача. Посилаючись на результати експертизи 1998 року, суд визнав, що сторони рівною мірою відповідальні за дорожньо-транспортну пригоду.
53. 24 квітня 2002 року суд вніс певні редакційні зміни у рішення від 14 березня 2002 року.
54. 27 травня 2002 року Апеляційний суд АРК залишив рішення суду першої інстанції без змін.
55. 19 вересня 2002 року той самий суд продовжив заявникові строк подачі касаційної скарги.
56. 28 травня 2003 року Верховний Суд України встановив, що заявник не дотримався всіх формальностей, передбачених процедурою подання касаційної скарги, і відмовив у прийнятті скарги заявника.
57. 2 липня 2003 року Алуштинський суд надав заявникові час для виправлення недоліків касаційної скарги.
58. 17 липня 2003 року заявник подав до Алуштинського суду виправлену касаційну скаргу.

59. 1 лютого 2005 року Верховний Суд України відхилив касаційну скаргу заявника як необґрунтовану.

#### **В. Другий період провадження**

60. У липні 1999 року заявник подав скаргу прокурору, в якій він стверджував, що 12 липня 1999 року його побив голова Ялтинського суду п. Р.

61. 17 серпня 2000 року прокурор міста Ялти відмовив у відкритті кримінальної справи, вирішивши, що вищезазначена скарга є необґрунтованою.

62. 20 жовтня 2004 року прокуратура АРК скасувала постанову від 17 серпня 2000 року та призначила подальше розслідування за скаргою заявника.

63. 10 листопада 2004 року прокуратура міста Ялти відмовилась розпочати кримінальне розслідування у справі, не знайшовши фактичного підтвердження тверджень заявника.

64. Заявник не оскаржив постанову від 10 листопада 2004 року у національному суді.

### **ПРАВО**

#### **I. МЕЖІ РОЗГЛЯДУ СПРАВИ**

65. Суд зауважує, що після направлення справи на комунікацію державі-відповідачу заявник подав нові скарги, стверджуючи, що 7 липня 2004 року п. Ф., співвідповідач у першому періоді провадження, побив його, а державні органи влади не порушили кримінальну справу.

66. На думку Суду, нові скарги не є уточненням первісної заяви заявника до Суду, яка була подана приблизно на п'ять років раніше і щодо якої сторони надали свої зауваження. Таким чином, Суд вважає, що недоречно зараз розглядати ці питання окремо (див. рішення у справі «Піряник проти України», № 75788/01, п. 20, від 19 квітня 2005 року).

#### **II. СКАРГИ ЩОДО ТРИВАЛОСТІ ПЕРШОГО ПЕРІОДУ ПРОВАДЖЕННЯ**

67. Заявник скаржився, що тривалість першого періоду провадження суперечила вимозі «розумного строку», яка передбачена п. 1 статті 6 Конвенції, що передбачає таке: «Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом...»

##### **А. Прийнятність**

68. Уряд стверджував, що тривалість провадження у цій справі не була нерозумною, а також не було значних затримок, які можна було б віднести на рахунок національних органів влади. Зокрема, він стверджував, що з вини заявника затримки у розгляді справи мали місце.

69. Уряд стверджував, що періоди з 17 квітня до 29 вересня 1998 року, з 26 червня 2000 року до 16 січня 2001 року та з 12 листопада 2001 року до 5 лютого 2002 року мають бути виключені із загального періоду провадження у сенсі п. 1 статті 6 Конвенції, оскільки провадження протягом цих періодів було зупинено до отримання результатів експертизи.

70. Заявник не погодився.

71. Суд не погоджується з позицією Уряду, що періоди, протягом яких провадження було зупинено до отримання висновків експертизи, мають бути виключені із загального періоду, який розглядається. Експертиза, призначена судом, є одним із засобів встановлення або оцінки фактичних обставин справи і тому складає невід'ємну частину судової процедури.

Більше того, Суд вирішує питання щодо отримання додаткових доказів та встановлює строк для їх отримання.

Відповідно сам факт, що провадження було зупинено, не виключає періоди, які розглядаються, із загальної тривалості провадження, розумність якої Суд розглядатиме нижче.

72. Суд зазначає, що провадження у справі почалось у липні 1997 року і закінчилось у лютому 2005 року. Його загальна тривалість складає практично сім років і сім місяців. Суд нагадує, що Конвенція набула чинності для України 11 вересня 1997 року і, таким чином, період, який підпадає під компетенцію Суду *ratione temporis* складає сім років і п'ять місяців.

73. Суд зазначає, що ця скарга не є явно необґрунтованою у сенсі п. 3 статті 35 Конвенції. Він далі зазначає, що скарга не є неприйнятною за будь-якої іншої причини. Тому вона є прийнятною.

##### **Б. Щодо суті**

74. Суд нагадує, що «розумний строк» провадження має бути оцінений відповідно до обставин справи та наступних критеріїв: складність справи, поведінка заявника та компетентних державних органів, а також важливість предмета спору для заявника (див. серед інших «Фридлендер проти Франції» [GC], № 30979/96, п. 43, ECHR 2000-VI).

##### **а. Складність справи**

75. Суд зазначає, що спір, який розглядається, стосувався дорожньо-транспортної пригоди, в якій були задіяні тільки два автомобілі і в результаті якої жодна сторона не була травмована. Національні суди мали встановити особу, відповідальну за дорожньо-транспортну пригоду, та призначити суму відшкодування постраждалій особі. Вони приймали рішення у справі на підставі двох експертних звітів, висновки яких були достатньо зрозумілі для того, щоб уникнути суперечливих тлумачень. Хоча справа певною мірою ускладнювалась зустрічним позовом відповідача, вона не потребувала багато часу для вирішення. Таким чином, суд дійшов висновку, що предмет судового розгляду у справі не може вважатись надто складним.

##### **б. Поведінка заявника**

76. Відповідно до тверджень Уряду заявник двічі не з'явився на слухання справи у зв'язку із захворюванням, три рази вимагав відкладення слухань, вносив зміни у свої первісні вимоги та два рази подавав заяви про відвід суддів, а також оскаржив два рішення судів першої інстанції. Заявник без поважних причин також не з'явився на слухання, які відбувались 6 та 22 лютого 2001 року. Уряд далі зазначив, що затримка провадження у справі з 3 лютого 2000 року по 16 січня 2001 року була спричинена оскарженням заявником рішення Алуштинського суду про призначення другої експертизи, яку заявник не оплатив. За таких обставин Уряд стверджував, що заявника можна вважати як такого, що не зацікавлений у швидкому розгляді його справи.

77. Заявник не погодився.

78. Суд зазначає, що заявникові на час подання його першого позову було більше сімдесяти років і він мав серйозні захворювання, і з цих причин він не відвідував та вимагав відкладення декількох слухань. Таким чином, заявник

деякою мірою є відповідальним за тривалість провадження. У цьому контексті Суд зазначає, що заявник не брав участі у слуханні, що відбулось 22 лютого 2001 року, оскільки він не отримав повідомлення, що було підтверджено Верховним Судом АРК.

**79.** Окрім того, Суд стверджує, що дворазова зміна суми відшкодування за позовами заявника не вплинула на загальну тривалість провадження у справі. Також Суд зазначає, що провадження не було значною мірою затягнуте у зв'язку із клопотаннями заявника про відвід суддів, оскільки одне з цих клопотань було задоволено протягом дня, а інше було розглянуто приблизно за місяць.

**80.** Відповідно до твердження Уряду, що заявник несе відповідальність за затримку у розгляді справи протягом року (3 лютого 2000 року — 16 січня 2001 року), Суд зазначає, що на слуханні 3 лютого 2000 року заявник виступав проти проведення експертизи, призначеної судом, в той самий день, стверджуючи, що остання може затягти провадження, і вимагав від суду розглянути справу за наявними доказами. Пізніше він оскаржив рішення суду про призначення експертизи до вищестоящих судів. Оскільки другу експертизу так і не було проведено і суди при винесенні рішення базувались на висновках першої експертизи, Суд має сумніви щодо необхідності проведення другої експертизи взагалі. Окрім того, з касаційної скарги випливає, що він оскаржував рішення про проведення другої експертизи з метою прискорення провадження у справі, а не її затримки. Таким чином, не можна стверджувати, що заявник зловживав своїми процесуальними правами; скоріше він здійснював законну процесуальну діяльність, відстоюючи свої вимоги. Отже, Суд не поділяє думку Уряду стосовно того, що заявник несе відповідальність за таку затримку у розгляді справи.

**81.** У той же час Суд зазначає, що заявник оскаржив рішення від 12 січня 1999 року та 14 березня 2002 року. Касаційний суд задовольнив його апеляційну скаргу щодо раніше винесених рішень та поновив розгляд справи, в той же час його апеляційні скарги на останнє рішення суду було відхилено. У зв'язку з цим Суд нагадує, що хоча сторона у цивільному провадженні не може бути звинувачена у використанні доступних їй засобів, передбачених національним законодавством з метою захисту своїх інтересів, вона має передбачати, що як наслідок затримкується провадження у розгляді справи (див. рішення у справі «Малитська-Васовська проти Польщі», № 41413/98, 5 квітня 2001 року). Тому можна визнати, що, оскаржуючи судові рішення від 14 березня 2002 року, заявник посприяв затримці у розгляді справи, яка далі збільшилась, коли заявник був вимушений повторно подати касаційну скаргу до суду у зв'язку з недотриманням процесуальних вимог і її подачі. Однак навряд чи можна вбачати провину заявника в тому, що розгляд справи було затягнуто в результаті його скарги на рішення суду від 12 січня 1999 року, оскільки це рішення було скасовано Верховним Судом АРК.

**82.** Доводи, зазначені вище, дають можливість Суду дійти висновку, що, хоча деякі періоди затримки у розгляді справи можуть бути віднесені на рахунок заявника, Суд не має доказів для встановлення, що провадження у справі було тривалим виключно через поведінку заявника або тому, що значна тривалість розгляду справи мала місце з його вини.

#### **в. Важливість предмета спору для заявника**

**83.** Суд зазначає, що на національному рівні заявник просив відшкодування за ушкодження автомобіля, наданого йому державою, що було обумовлено станом його здоров'я, і яким він нібито не може більше користуватись у зв'язку з дорожньо-транспортною пригодою, яка сталась у 1997 році. Таким чином, Суд вважає, що провадження у справі мало для нього безспірно велике значення, особливо якщо брати до уваги той факт, що заявникові було більше сімдесяти років, коли він уперше подав позов до суду. Відповідно важливість предмета спору для заявника полягала у швидкому розгляді його позову.

#### **г. Поведінка національних органів влади**

**84.** Уряд стверджує, що національні органи не несли відповідальності за будь-які затримки у розгляді справи.

**85.** Суд не погоджується з твердженнями Уряду і посилається на факти, зазначені у пункті 80, які вказують на те, що судові органи були відповідальні за затримку у розгляді справи приблизно протягом одного року. Суд також вважає, що були і інші періоди затримки у розгляді справи, відповідальність за які несуть судові органи. Серед них дві затримки приблизно по три місяці кожна, коли матеріали справи було передано на розгляд суду першої інстанції, один раз, коли Верховний Суд АРК скасував рішення від 12 січня 1999 р. та 22 лютого 2001 р. і суд першої інстанції не призначив слухання, а також період, що складає один рік, протягом якого касаційна скарга заявника знаходилась на розгляді у Верховному Суді України.

**86.** Більше того, Суд нагадує, що компетенція саме національних судів полягає в тому, щоб провадження у справах здійснювались у швидкий та ефективний спосіб. Однак, на думку Суду, національні суди не діють належним чином, беручи до уваги вік заявника та стан його здоров'я.

**87.** У підсумку, беручи до уваги обставини цієї справи, загальний період провадження та те, що справа була тричі переглянута, Суд дійшов висновку, що при розгляді справи заявника була допущена нерозумна затримка.

**88.** Отже, було порушено п. 1 статті 6 Конвенції.

### **III. СКАРГА ЩОДО ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 3 ТА СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ**

**89.** Заявник стверджує, що 12 липня 1999 року його побив голова Ялтинського суду пан Р., і національні органи влади не здійснили розслідування справи. Таким чином, заявник посилається на п. 2 статті 7 Конвенції. По суті він скаржиться за ст. 3 та ст. 13 Конвенції.

**90.** Уряд стверджував, що скарга заявника була неприйнятною, оскільки він не вичерпав усі національні засоби захисту. Зокрема, він не оскаржив у національних судах постанову від 10 листопада 2004 року, якою прокуратура міста Ялти відхилила заяви заявника у національних судах. Уряд далі стверджував, що прокуратура здійснила відповідне розслідування і належним чином встановила відсутність доказів тверджень заявника.

**91.** Суд зауважує, що заявник має законне право оскаржити постанову прокуратури у національних судах, оскільки у останніх достатньо компетенції, щоб розібратись у суті скарги заявника. Однак заявник не скористався цим засобом юридичного захисту. Він також не вчинив ніяких дій для того, щоб показати, що подальше використання національних засобів захисту було безперспективним (див. рішення у справі «Афанасьєв проти України», № 38722/02, пп. 75–77, від 5 квітня 2005 року). Суд відповідно погоджується з Урядом у тому, що не можна вважати заявника таким, що

скористався усіма засобами юридичного захисту, наданими йому українським законодавством. З цього випливає, що ця частину заяви має бути відхилено відповідно до пп. 1 та 4 статті 35 Конвенції.

#### **IV. ІНШІ СКАРГИ**

**92.** Заявник далі скаржився, посилаючись на п. 1 статті 6 Конвенції, на результат і несправедливість першого періоду провадження.

**93.** Суд зазначає, що ця скарга належить до справ так званої «четвертої інстанції», оскільки несправедливість у провадженні справи не може бути встановлена і винесені судові рішення не були ані довільними, ані явно необґрунтованими. Заявник скористався своїм правом на змагальний розгляд справи за участю зацікавлених сторін та мав можливість надати всі необхідні аргументи на захист своїх інтересів, які були належним чином розглянуті судом. Таким чином, ця частину заяви має бути відхилено як таку, що явно необґрунтована відповідно до пп. 3 і 4 статті 35 Конвенції.

**94.** Заявник скаржився на порушення статті 14 (заборона дискримінації) та статті 17 (заборона зловживання правами) Конвенції стосовно тривалості першого періоду провадження.

**95.** Суд визнає, що ця частина заяви є в цілому безпідставною і тому має бути відхилена як така, що є явно необґрунтованою відповідно до пп. 3 і 4 статті 35 Конвенції.

#### **V. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ**

**96.** Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

##### **A. Шкода**

**97.** Заявник просив відшкодувати 4000 доларів США (приблизно 3355 ЄВРО) за завдану матеріальну шкоду. Ця сума покриває вартість автомобіля, який заявник планував купити замість автомобіля, що зазнав непоправних ушкоджень у результаті дорожньо-транспортної пригоди. Також він просив відшкодувати завдану йому нематеріальну шкоду в розмірі 1000 доларів США (приблизно 840 ЄВРО).

**98.** Уряд не погодився з такими вимогами. Він стверджував, що не було причинного зв'язку між зазначеним порушенням та зазначеною сумою відшкодування. Він також наголошував, що встановлення порушення могло б становити достатню справедливу сатисфакцію стосовно будь-якої моральної шкоди.

**99.** Суд погоджується з Урядом у тому, що неможливо знайти будь-який зв'язок між встановленим порушенням та сумою матеріальної шкоди, що вимагається заявником. Суд, таким чином, відхиляє цю вимогу. Однак Суд погоджується, що заявник вочевидь зазнав моральної шкоди, і вважає вимогу заявника про виплату йому 840 ЄВРО обґрунтованою.

##### **Б. Судові витрати**

**100.** Щодо цього заявник не вимагав відшкодування. Суд, таким чином, нічого не присуджує.

##### **В. Відсотки у разі несвоєчасної сплати**

**101.** Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

#### **ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО**

**1.** *Оголошує* скаргу щодо надмірного строку провадження у справі прийнятною, а решту вимог неприйнятними;

**2.** *Постановляє*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

**3.** *Вирішує*, що:

(а) держава-відповідач має сплатити заявникові протягом трьох місяців від дати, коли рішення набуде статусу остаточного відповідно до п. 2 статті 44 Конвенції, 840 ЄВРО (вісімсот сорок ЄВРО) на відшкодування немайнової шкоди та суму будь-якого податку, який може бути стягнутий;

(б) зі спливом зазначених вище трьох місяців до сплати належної заявникові суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсотки;

**4.** *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою та повідомлено письмово 1 червня 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія Вестердік  
Секретар секції

Пеер Лоренцен  
Голова секції